

8 augustus 2021, negentiende zondag door het jaar B

Eerste lezing: 1 Koningen 19,4-8

Evangelielezing: Johannes 6,41-51

Homilie

Voor de derde zondag op rij komt de evangelielezing uit Johannes 6, het hoofdstuk dat zo'n centrale plaats inneemt in het vierde evangelie. Twee weken geleden lazen we het verhaal van de broodvermenigvuldiging, met de typisch "Johanneïsche" focus op onze menselijke beperktheid: *"Er is hier wel een jongen met vijf gerstebroden en twee vissen, maar wat betekent dat voor zo'n aantal?"* Vorige zondag kwam het antwoord daarop van Jezus met de centrale boodschap van de broodrede: *"Ik ben het brood van het leven: wie tot Mij komt zal geen honger meer hebben en wie in mij gelooft zal nooit meer dorst krijgen."* De evangelielezing van vandaag gaat hier duidelijk op verder. Johannes 6 moet echt wel als één geheel gelezen worden.

Toch begint de passage van vandaag met een typische tegenwerping van de mensen uit Galilea, Jezus' eigen omgeving. Hij is toch de zoon van Jozef, we kennen zijn vader en moeder toch? Wat staat hij daar te vertellen dat hij uit de hemel is neergedaald? Enkele weken geleden hoorden we dezelfde tegenwerping in het Marcusevangelie, toen Jezus predikte in Nazareth, zijn 'vaderstad': *"Dat is toch de zoon van de timmerman?"* Het is moeilijk voor ons mensen om te zien wie of wat van God komt, zeker als het in onze onmiddellijke omgeving is. Het antwoord van Jezus is even opvallend als belangrijk: *"Niemand kan tot mij komen als de Vader die mij zond hem niet trekt."*

Christen zijn is niet iets wat wij realiseren, het is opgetild en gedragen worden, aangevuurd en voortgestuwd. Wij geloven niet in een afstandelijke God, die vanop zijn hoge troon toekijkt hoe wij het ervan afbrengen en op het einde een 'objectief' oordeel uitspreekt. Onze God is betrokken bij zijn mensen, 'met hart en ziel', om het menselijk uit te drukken. Een bijzonder mooie expressie daarvan vinden we in de eerste lezing van vandaag over de profeet Elia. Elia was een vurige profeet, een geweldenaar bijna die geen confrontatie uit de weg ging om het Woord Gods te verkondigen. Maar nu is hij moe, letterlijk doodmoe. Hij legt zich onder een bremstruik en vraagt zelfs om te mogen sterven. En dan zien we een van de mooiste voorbeelden in de bijbel van Gods zachte kracht, van de tedere manier waarop hij mensen in beweging brengt. Hij wijst Elia niet terecht, maar zet hem een engel met voedsel en water, die Elia aanstoot en gewoon zegt *"Sta op en eet"*, tot tweemaal toe. En het werkt.

Diezelfde liefdevolle God toont zich nu ten volle in Jezus, dat is de boodschap van de broodrede. "Allen zullen door God zelf onderricht worden", schrijft Johannes. Het is exact wat grote profeten als Jesaja en Jeremia beloofd hadden, en we weten dat de mensen voor wie Johannes schreef deze teksten zeer goed kenden. Wij moeten alleen openstaan en geloven in wie de Vader zond, in Jezus die hier nog eens herhaalt dat hij *"het brood van het leven"* is. *"Wie gelooft, heeft eeuwig leven"* zegt Jezus dan, een typische uitdrukking van het vierde evangelie. Opvallend toch. Johannes schrijft niet "Wie gelooft zal van mij eeuwig leven krijgen, later, als hij gestorven is." Hij schrijft dat wie gelooft nu al het eeuwig leven in zich draagt. Christenen geloven niet in een leven na de dood, wij geloven in het leven over de dood heen. Want wij geloven niet in iets, wij geloven in iemand, die hier zegt: "Ik ben het levende brood dat uit de hemel is neergedaald. Als iemand van dit brood eet, zal hij leven in eeuwigheid." Wij hebben het eeuwig leven gekregen, de concrete mensen die jij en ik nu zijn. Jezus geeft zichzelf *"ten bate van het leven van de wereld."* Een opvallende uitdrukking: het gaat niet over een volslagen ander leven als andere wezens na de dood. Het is aan de mensen van deze wereld dat eeuwig leven toegezegd wordt, aan ons, zoals wij zijn, met al onze goede wil en

met al ons falen. Het gaat over onze concrete geliefden, over allen die wij meedragen in ons hart, zoals ook zij zijn. Want de God waarin wij geloven is een God van concrete mensen. Hij (of Zij?) is voor alle mensen op deze wereld "onze God", de Levende en leven gevende. Amen.

Dirk Godecharle